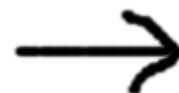

to je Lem

a to je olemování

vulgo kredenc

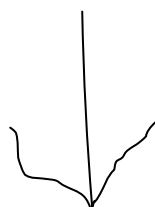
AK-29

Stanisław Lem

Sestavili: Kosmokačur, Astropanáček,
Mimocháb a jeden kosmírnej psejdonym,
kterej se za nás stydí

Bůh ví kolikáté číslo
črtý ročník!!!

toto je prázdné místo na vaše prázdné myšlenky

Protože milujeme Miroslava Fišmeistera, ježto je to pěkné podsvinče,

bude tato stránka fungovat jen na jeho bázi. Tedy vizte, holomci, co je to poezie z Brna.

Zblízka se vracející ptáci.

Neodlétající ptáci.

Ptáci, kteří se nevrací.

A všichni znásobují
mou listnatou bolest.

Pískem připlouvá aralskobritská loď.
trup rezivělý, s opadávající azbukou,
ale nástavbami svítícími jako lampěšec,
mým usínáním připlouvá.

Slzy solaristů.

V důstojnické jídelně

je na každém stole několik hlav:

„Potkali krabi neviditelné osvícence?“

Týž obraz v jídelně pro mužstvo,
jen jiná otázka,

„To havrani vážně nemají co nabídnout?“

A stovodně rozlehlý zip zdvojuje kočky!

Podél zdymadla
blázen nosem reje v krvi.
Vodou plavu s lenochodem,
bude čist Lema.

Diamant Shackletonova hrobu.
Román o chytrosti ruského vejce.
Antologií do domu vchází
budoucnost.

Tuto vážku
si vymyslel solarista.
Večerní led.

Lavička? Kurník? Domek?
Cihla jako domácí mazlíček?
Opice svačí oči hnoje.

V Solarisu vytvořil Lem fascinující – a kongeniálně přeloženou – terminologii. Když o Solarisu psala Auriga Cassiopeia Maytay's Minng, napsala: Jen! Zřejmě tím narážela na to, že její plemeno, čínský naháč, má dvě hlavní formy: bezsrstou a dlouhosrstou. Což, jak podtknul výtečný zcr, je pleonasmus, respektive oxymoron. To by se Lemovi nestalo. Avšak psi to nesou s filosofickým klidem.

Tak alespoň poslední věta Solaris v jedenácti různých jazycích, přičemž anglický překlad je udělán z francouzského – že se nestydí!

Nie wiedziałem nic, trwając w niewzruszonej wierze, że nie minął czas okrutnych cudów.

Nevěděl jsem, setrvávaje v neochvějně víře, že ještě neminul čas krutých zázraků.

I knew nothing, and I persisted in the faith that the time of cruel miracles was not past.

Ich wußte nichts, und so verharrte ich im unerschütterlichen Glauben, die Zeit der grausamen Wunder sei noch nicht um.

Не знаю, но я твердо верил, что не прошло время жестоких чудес.

Chissà, ma persistevo nella fede irremovibile che l'epoca dei miracoli crudeli non fosse ancora finita.

No sabía nada, y me empecinaba en creer que el tiempo de los milagros crueles aún no había terminado.

Nem tudok semmit, de rendíthetetlenül hiszem, hogy a kegyetlen csodák ideje nem múlt el.

Hiçbir şey bilmiyordum ama amansiz mucizeler çağının hâlâ geçmediği inancında direniyordum.

Не знаех нищо, но твърдо вярвах, че не е минало времето на ужасните чудеса.

En tiennyt mitään, ja uskoin edelleen, että julmien ihmeiden aika ei vielä ollut ohi.

Omluva

V minulém čísle časopisu AK-29 jsme si dělali nemístnou legraci ze svazu hluchoněmých, soudní přelíčení proběhlo velmi rychle. Ač jsou členové svazu hluší a němí (a nemálo i blbí), přesto se dokecali až k rozsudku, který nám ukládá omluvit se za svou nekorektnost v periodiku a navrch zaplatit pokutu ve výši dvou set sedmdesáti tisíc korun. Elegantně jsme svou vinu svedli na redakci časopisu Dno, svaz hluchoněmých, v kooperaci s námi, tedy očekává v příštím čísle Dna omluvu, číslo účtu svaz zašle redakci sám, v tomto od nás pomoc nevyžadoval, bohužel.

Rozhovor s parchanty doby

O Lemovi je celý časopis, zeptám se tedy na něco jiného. Jaká je vaše životní filozofie?

Vážený pane - opravdu mne udivuje, že jste se ještě neráčil seznámit s několika mými eseji, v nichž jsem již dávno objasnil svoji tzv - živ. fil. Vaše nevědomost ohledně mých úvah je o to zarážející, že jsem vás již několikrát upozorňoval na jejich existenci. Považujte tedy výše uvedené věty za odpověď a vřele bych vám doporučil se s mými úvahami seznámit. Pro

začátek bych vám doporučil svoji úvahu o solipsismu, z níž jednoznačně plyne, že vše je pouhým výtvozem mé mysli - pouze mne udivuje, kde jste se tady vzal vy.

Kdyby váš kvelb zaplavily krysy, myslíte, že by vám ho hygiena zavřela? Někteří čtenáři rádi čichají ke knihám a tu by mohla vzniknout nějaká nákaza.

Na krysy existuje účinný přípravek, o němž se můžete dočíst v jedné z knih z naší nabídky, ale bohužel si nemohu vzpomenout na její název, ale bezpochyby ji již stejně sežraly krysy, takže nemáme nad čím a o čem uvažovat - každopádně fungujeme dále a o tom, že existuje nějaká hygiena, se dovídám poprvé dnes. Mnohokrátě děkuji, protože je to pěkné slovo a mám pocit, že bude asi z latiny či etruštiny, ale pokud bych se mýlil, byl bych převelice rád, kdybyste mne na to upozornil.

A už mě žádné otázky nenapadají. Nechcete se na něco zeptat vy mě?

Nepřipadáte si někdy jako blázen, když věnujete svůj drahocenný čas právě AK?

Ba právě naopak, připadám si jako vyvolený. Pravdou zůstává, že není v mé moci si uvědomit, čeho vůbec že si připadám vyvolený a kdo za to může a proč. Onehdá, když jsem ležel v posteli a spánek na mě kašlal a já si musel z nudy dloubat holuby, mě napadla revoluční myšlenka stran časopisu. Celou jsem si ji, nelžu vám na pět stránek, zaznamenal, pak jsem se probudil a nic si nepamatoval. Jen stín jakési vzpomínky mi nalhával, že tam proběhla věta přibližně tohoto znění – a co jiného dělat? Srát člověk nemůže permanentně, v mezidobí se musí nějak zabavit, aby se nezbláznil z toho zdlouhavého trávení.

Nepřipadáte si někdy rovnou jako idiot, když ztrácíte čas právě s Kačurem?

V žádném případě, naopak mě velmi těší, že si právě zmíněný Kačur připadá jako idiot, když si uvědomí, že zahazuje svůj drahocenný čas se mnou. Což nemění nic na skutečnosti, že jakmile se uzavře poslední číslo časopisu a v myslích redakce se rozhostí mír, který slibuje už jen nicnedělání, ozve se z redakce nějaký idiot a začne mermomocí cpát ostatním, že právě téma, kterého právě jeho napadlo, je právě to pravé a že se musí kurva sepsat. No tak se kurva sepisuje, i když se pak cítíme jako idioti vlastně všichni, protože o tématech většinou lautr nic nevíme. Nebo spíš vědět nechceme.

Co si vlastně o tomto povedeném ptáčkovi myslíte a zejména o jeho životní filosofii?

Při četbě Kačurovy eseje Kterak se Kačur do Kačura zamiloval jsem byl až šokován autorovou až animální přecitlivělostí. Dle vlastních slov by se jeho životní filozofie dala definovat prostým úkazem – před zrcadlem stojí Kačur a s patosem sobě vlastním na svůj odraz křičí – proč je život ukončen smrtí? Proč je svět zahrabaný v předstírání? Má cenu si čistit zuby, když budu tlít v hlíně, neoplakáván, zapomenut? – Naopak v eseji Milujme své Kačury se autor staví k problematice života a jeho plynutí úkazem odlišným, ovšem odlišným jen nepatrně, k zrcadlu se staví bokem a při kladení otázek kouří ty své americké cigarety. Z toho lze vysledovat jistou jednotící linii, která definuje dokonale Kačurovu živ. fil. Tedy býti Kačurem.

MĚL JSTE PANE VŮBEC NĚJAKOU ŽIVOTNÍ FILOSOFII ČI ZASTÁVAL JSTE ALESPŇ NĚKDY FANATICKÝ NĚJAKÝ SVĚTOVÝ NÁZOR A ČETL JSTE VŮBEC NĚKDY NĚCO OD S. LEMA?

Stanislaw Lem - Golem/Pirneta

Stanislaw Lem - Nedojedeny

Měl, měl jsem životní filozofii a požití minulého času je naštěstí zcela na místě. Ale čím blíže se ocitá jeden k rakvi, čím dále je od vlastního porodu, tím více promýšlí filozofii posmrtnou, nikoliv životní, ta je totiž nepodstatná, když se vezme v potaz, že je jen na dožití. Na světové názory mě příliš neužije, obzvláště jsou-li protlačovány fanaticky. Ovšem přiznám se, s jistým červenáním tváří, že jsem většinou zastával fanaticky zcela lokální názory na které jsem později i v konfrontaci s názory světovými šeredně doplatil. Váš dotaz na S. Lema budu ignorovat, nikterak se do tohoto čísla časopisu nehodí. Buďte zdrav, pane.

SOLARIS

NEUROLOGICKÝ ROZBOR

Prosimlo

Předpokládat u současných čtenářů znalost či alespoň nějaké povědomí o vynikajícím vědecko fantastickém románu SOLARIS od S. Lema je v dnešní době projevem imbecilismu. Tudíž nic takového nepředpokládám, ale nehodlám zde ztrácet čas popisem jeho obsahu a vnímám tedy tento příspěvek jako jistou samomluvu degenerujícího mozku a to mozku vlastního, neboť právě k němu mne Lemovy obrazy z bujného dění na povrchu "inteligentní planety" dovedly a přivedly, ale pouze bych rád v tomto případě a příkladu - tedy vlastního či obecně lidského mozku, obrátil povrch do vnitřku, neboť za povrch považuji v tomto případě vnější projevy tohoto mozku - tedy ty různé úvahy a všelijaké slovní průjmy, které jsou mi kupodivu docela srozumitelné a neshledávám na nich nic fantastického či nenormálního, ale jedná se pochopitelně o hrozný omyl, který se vám pokusím osvětlit v několika ilustrativních ukázkách, které bychom mohli příležitostně označit jako výstupy jistého zmateného neurologického diskursu a exkursu, ale abych zbytečně nemlátil prázdnou slámu, což již mlátím, přejdou rovnou k činu a demonstraci myšlenky, která spočívá ve srovnání neznámé inteligentní planety s vlastním mozkem, což není příliš originální, ale Lemova Solaris k takovému srovnání přímo svádí. Cožpak si nemohu někdy připadat jako nějaký zoufalý planetolog a solarolog vznášející se nad neproniknutelnými hlubinami planet zvané vlastní mozek - ó vpravdě jsou mi její projevy převelice srozumitelné a řeknu-li jedna, vím, že říkám jedna a řeknu-li mozek, vím, že jsem řekl mozek, ale zároveň vím úplně hov.... a kdo říká opak, necht' napiše do naší redakce - rád ho vyvedu z omylu - a na celé záležitosti nezmění nic tlusté spisy mozkologů či solarologů, stejně tak jak byl k ničemu hrdinům našeho románu. Připadám si jako návštěvník na jiné a cizí planetě, pomyslí-li na svůj již skoro padesátiletý mozek - a mohl bych se jistě potěšit jistými pozitivními výroky jako že mozek je nejsložitější hmotná struktura ve vesmíru, což je blud, protože o vesmíru víme doslova kulový či něčím jiným pěkně pozitivním - ale tyto mile neurologicko mozkologické vědomosti neodstranily a ani nemohly odstranit můj strach z absolutního neznáma v němž jsem a o němž prostě nic nevím - téměř nic a v tomto ohledu na tom nebyli solarologové ze Solaris o nic lépe. Jen si to zkuste a vstupte tedy se zavřenýma očima do nitra té vzdálené ba možná nejvzdálenější planety, jíž váš mozek vskutku je a v jistém smyslu jí je každý chlup na vašem těle a každá buňka a každý neuron a axion a dendrid či dentrit či Dendron - řekl bych, že normální uštváný jedinec současnosti sotva tímto způsobem něco objeví, ale jistěže tady stále zůstává možnost sáhnout po nějaké poučné knize z nepřeborné hromady různých mystických či jógických či neurologických spisů.

Nu pro někoho může být SOLARIS obrazem lidského mozku, pro někoho obrazem tajuplna a pro někoho nemusí znamenat vůbec nic a lidský mozek může pro někoho znamenat hromadu sraček a pro někoho zázrak a opět se najdou tací, kteří žádný mozek nemají. Takže děkuji za pozornost a přeji pěknou neděli.

Bdsdhlfjhgnbkj,hrpasdjhkbtlkjnfđůjslk

Jednoho teplého lednového dopoledne si to přicvává Panáček do antikvariátu, postaví se před pult a pobledlý snad i na duhovce povídá Kačurovými: „Ten Cháb mi psal něco o Lemovi a dalším čísle časopisu, ty vole, já o něm nic nevím, to zas budu za outsidera.“ „Neříkej mi vole, to nesnesu, kundo můžeš, ale vola ti nezkousnu,“ ucedil Kačur nad rozehranou virtuální bitvou s finančními úřady. Přesto vykročil vprostřed krámu a z regálu vytáhl drobek svého kapitálu a otcovsky jej strčil Panáčkově pod kabát. Jednoduše mu tam vložil Pánův hlas. Stanislaw Lem jako autor se skvěl na obálce.

Panáček ještě prohodil cosi o sličné dceři paní správcové, a zda už mu jí trochu v době jeho nepřítomnosti majitel obchodu nalomil a zmizel.

Ten parchant ale jaksi zapomněl dát k dobru, že už mu pan Cháb psal, že už mu dokonce i doporučil stáhnout si něco z Lema k poslechu, poté co mu to panáčisko sdělilo svoji představu o dalším čísle, věnované masové vraždě. Tak tohle jakmile Cháb zjistil, zaúpěl pod vousy své tiché Requiem a honem Panáčkově nadhodil Lema ke stažení.

To by ale Panáček musel taky jednou poslechnout, to by se musel taky jednou podřídit mínění většiny a nehrát si na všeměla a jen na vlastním písečku. Zkrátka si nic nestáhl. Tečka.

Ani s antikvářovou pomocí to nedopadlo lépe. Kniha se pořád válí pod postelí, vytváří na obalu prachový kožich a neřád Panáček, místo aby se věnoval pečlivému studiu polské literatury, čte kdejakou prasárnu od Bukowského a onanuje.

„Utrhnout mu hnáty,“ řekl mezi tím megaloman Kačur během virtuální konverzace Chábovi. „Bude stačit malíček,“ na to troškař Cháb.

A výsledkem byl nakonec kompromis v podobě přelomeného panáčkova levého zápěstí. Jeho majitel jej totiž strkal pod postel ve snaze vytáhnout výše uvedený Lemův román a zrovna ve chvíli, kdy jeho dlaň okusila první prachový povlak na obálce knihy, Panáčkova dosud utajená milenka K. roztouženě skočila na postel, která ale akrobatický úkon nevydržela a pohřbila nešťastníkovu horní končetinu pod rozštípnutá futra postele.

Druhý den pak Panáček zdravil Kačura zasádrovanou levicí a volal, že dneska makat nebude a že za to může Lem.

POKUS O INTERPRETACI

S režisérem Tarkovským to bude asi stejně jako s Lemem - nikoho to už nezajímá, protože tady máme nové časy, nové zájmy a novou generaci a já nevím co ještě, ale na tom není nic divného a musím se přiznat, že mne kupříkladu nikdy nezajímaly romány M. Majerové a M. Pujmanové a mnoha jiných našich klasiků - každopádně filmová adaptace se Tarkovskému zdařila, ale nechci zde rozebírat samozřejmosti.

V tomto krátkém příspěvku se nehodlám zabývat nějakým učeným filmologickým rozborem, především proto, že nejsem žádný filmolog a solarolog, ale přiznám se vám, že mne závěrečná scéna rozrušila více než je zdravo. Jistě si vzpomínáte na jisté pasáže ze začátku filmu, kdy potkáváme psychloga Kelvina na jakési dače za městem - tyto pasáže v knize nenajdete a pochopitelně i závěr knihy se od filmu odlišuje, ale jak jsem již uvedl - přes jisté odlišnosti se film celkem přidrží knižní předlohy - takže dača a nějaké rozhovory s rodiči a návštěva jednoho s kosmonautů, kteří již Solaris navštívili a odnesli se setkání s vesmírným „netvorem“ celoživotní šok – trauma - vidíme různé drobné detaily - knihy, obrazy a

procházíme se po zahradě a tušíme okolní lesy a březové háje - Klevin odletí k Solaris a nalézá tam nejenom tři pološilené výzkumníky kroužící kolem planet na výzkumné družici, ale setká se také se svoji dávno mrtvou ženou - zkrátka kolem SOLARIS A TAKÉ NA NÍ A V NÍ SE DĚJÍ PODIVNÉ VĚCI - a hle, závěrečný filmový obraz - pronikání mlhami a mraky nad pohyblivým a tekutým mořem SOLARIS a pod mraky se objevuje jakýsi ostrov a už jsme na něm a poznáváme okolí dači s nímž jsme se již potkali na začátku filmu a jak opakují - nic takového v knize nenajdete - odletěl vůbec někdy nějaký Kelvin ze Země?

Dermatologické vyšetření Stanislawa Lema

Z originálu přeložil Jaroslav Jikša

Pacient si při příchodu do ordinace stěžuje na silné svědění na hlavě. Jeví se roztržitým – usedá nejdříve na židli, po chvílce vstává, opírá se o skříň, poté prosí lékaře, zda by si nemohl přesehnout a zaujímá jeho místo. Ptá se, co mi je. Odpovídám že nic zásadního. Pacient se mračí a prosí sestru, aby mne vyprovodila za dveře, lékaři se prý nemají zdržovat a posílat jim sem takový materiál, to je prý zdržování naprosto dokonalé. Byl jsem vyhozen za dveře vlastní ordinace. Pacient přijímal mé pacienty, předepisoval jim masti, prohlížel jejich kožní problémy. Jak mě informovala později zdravotní sestra, počínal si přiměřeně. Já jsem si mezitím odskočil vyřídit osobní záležitosti. Těsně před koncem ordinace jsem se posadil do čekárny a vyčkával, až poslední pacient opustí mou ordinaci. Než ten stačil přibouchnout dveře, vskočil jsem do ordinace. Pacient seděl v mém křesle a ptal se, co mi je. Stěžoval jsem si na silné svědění hlavy, sedl jsem si na židli, pak se opřel o skříň a následně požádal pacienta, zda by si se mnou nevyměnil místo. Souhlasil. Zkonstatoval jsem, že jeho problémy jsou velmi vážné, předepsal mu léčebný šampón a na druhý den, hned na začátek ordinace, si ho pozval na kontrolu, potřebuju si zajít na stavební úřad, budeme přistavovat garáž.

~~Deníček Barborky Nesvadbové~~

